(Στὴν κυρία Τουανὸν-Γκλαβό, γιὰ νὰ δοθῆ στὰ χέρια τῆς δεσποινίδος Κλαίρης).

Πύργος τοῦ Μπονγεφόν,

15 Σεπτεμβρίου.

Πολυαγαπημένη μου μικροῦλα...

Αὐτὸ ποὺ σοῦ σφηνώθηκε ἀπὸ καιρὸ στὸ μικρό σου μυαλό, νὰ φύγῃς δηλαδὴ ἀπ' τὸ Παρίσι, τὸ κατάφερες... Μπράβο σου λοιπόν, μοχθηρό μου, πλουμιστὸ φειδάκι... Δὲν φτάνει ποὺ μοῦ στέρησες τὴ γλυκειά σου παρουσία, μὰ φεύγοντας πῆρες μαζύ σου καὶ τὴ σπαραγμένη μου ψυχή... Θέλησα λοιπὸν νὰ σ' ἐκδικηθῶ κι' ἐγώ.

Καὶ ἦρθα στὸν πύργο τοῦ Μπονγεφόν, νὰ περάσω λίγες μέρες, μὲ τὴν εὐχάριστη συντροφιὰ τοῦ φίλου μου Αὐγούστου ντὲ Σαιντίβ, ποὺ κάθεται οἰκογενειακῶς ἐδῶ πέρα... Διασκέδασα ἔτσι λιγάκι, ἄπονη μικροῦλα μου, ξεχνῶντας στ' ἀτελείωτα τὰ γλέντια μου τὸν πόνο τῆς σπαραγμένης ἀπὸ τὰ νυχάκια σου καρδιᾶς μου...

Κι' ὄχι μονάχα ἀνακουφίστηκα, μὰ ἔσωσα καὶ τὴν τιμὴ τοῦ φίλου μου ἀπὸ ἕνα σκάνδαλο φοβερό, ποὺ θὰ τοῦ κόστιζε τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ του ὁλοκλήρου... Ἄχ!... Γυναῖκες ἀλαφρόμυαλες, ποὺ ὅλα τὰ ποδοπατᾶτε στὸ στιγμαῖο καὶ προσωρινὸ καπρίτσιο τῆς καρδιᾶς σας... Ἄκουσε τώρα τὴν ἱστορία, ἀγάπη μου.

Πέρασε μιὰ βδομάδα ἀπὸ τότε... Ἦταν ἀπομεσήμερο, χωρὰ Θεοῦ ἀπὸ ἥλιο κι' ἀέρα μυροφόρο. Μιὰ ψυχροῦλα ποὺ ἔτσουζε λιγάκι, ἔδειχνε μονάχα πὼς πέρασε τὸ καλοκαῖρι... Ἤμαστε γερὴ παρέα ἀπὸ εὐθύμους γλεντζέδες νέους καὶ παιχνιδιάρες, γελαστὲς κοπέλλες. Γέλια, χοροί, τραγούδια γέμιζαν χαρούμενα τὸ ὥμορφο τοῦ πύργου πάρκο κι' ἡ βραδειά μας φαινόταν πὼς θὰ κυλοῦσε πιὸ καλύτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες...

Δυὸ ἦσαν αὐτοὶ ποὺ κάνανε στὴ συντροφιὰ τὴ μεγαλείτερη ἐντύπωσι, μὲ τὸ κομψό τους σῶμα, τὸ ἐκφραστικό τους πρόσωπο καὶ τὴ σπαρταριστὴ ἐξυπνάδα τους: Ὁ νεαρὸς κόμης ντὲ Σαιντρὲ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου Σαιντίβ, ἡ τσαχπίνα Ὀττιλία!...

Καθόμαστε κείνη τὴ στιγμὴ στὸ τραπέζι τῆς βεράντας καὶ πίναμε τὸν καφέ μας, ὅταν ξαφνικά, φέροντας ἕνα γύρο τὴ ματιά μου, εἶδα πὼς μυστηριωδῶς εἶχαν ἐξαφανιστεῖ δυὸ πρόσωπα ἀπὸ τὴν παρέα: Ὁ κόμης ντὲ Σαιντρὲ κι' ἡ Ὀττιλία, ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μου Σαιντίβ.

Κάτι σὰν ἔνστικτο μ' ἔσπρωξε τότε νὰ ξεκαθαρίσω τὸ μυστήριο αὐτό... Κι' ἐνῶ τὸ μυαλό μου δούλευε ἔντονα καὶ γερά, καὶ ἡ ματιά μου πλανιόταν σὰν ἀρρωμένη ἐδῶ καὶ κεῖ, ξεχώρισα ἀντίκρυ μου μιὰ ἄλλη ἐρευνητικὴ ματιά, ποὺ ἀνήσυχη κι' αὐτὴ καὶ γεμάτη ὑποψία ἔφερνε γύρω τὸ πάρκο καὶ τὸν κῆπο... Ἦταν ἡ ματιὰ τοῦ φίλου μου Αὐγούστου Σαιντίβ.

Ἀνατρίχιασα ἄθελά μου κι' ἡ καρδιά μου χτύπησε μὲ ἀσυνήθιστη ὥς τότε γρηγοράδα... Πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό μου ὁ παιδικός, μὰ τόσο τραχὺς καὶ ἐπικίνδυνος στὶς παραφορές του χαρακτήρας του... Σὰν ὄνειρο θυμήθηκα τὸ σκότωμα τῆς πρώτης του γυναίκας, ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια τώρα, ἀπ' τὰ ἴδια του τὰ χέρια, καὶ μιὰ κρυερὴ τρεμοῦλα τάραξε τὸ κορμί μου...

Στὸν γρήγορο τὸν ἐφιάλτη τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄκουσα κιόλας νὰ βροντοῦν στ' αὐτιά μου ἐκδικητικὲς πιστολιές, ποὺ ξέσχιζαν νεανικὰ κορμιὰ με λύσσα κι' ἄλλαζαν τὸ ξέγνοιαστο καὶ χαρούμενο παιχνίδι μας σὲ φριχτὴ τραγωδία αἵματος καὶ φόνου...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — ΤΟΥ EDMOND ABOUT

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Ὑπουλα σηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ περπατῶντας σὰν τσακάλι, γοργὰ κι' ἀθόρυβα μαζύ, χώθηκα πίσω ἀπὸ κάτι ἀνθισμένες πικροδάφνες... Καὶ μιὰ καὶ κρύφτηκα ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων, ἔρριξα κάτω τὸ κεφάλι κ' ἄρχισα ἕνα τρέξιμο τρελλό, τρέξιμο μανιασμένο, ποὺ μ' ἔφερε ὕστερα ἀπὸ λίγο στὴ μικροῦλα λίμνη, ποὺ βρισκόταν καταμεσῆς στὸ ἀπέραντο πάρκο.

Δὲν ἀπατήθηκα, Θεέ μου... Κι' ἦταν ἀκόμα εὐτυχῶς καιρός.... Τὸ ἔνοχο ζευγάρι βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ βάρκα ἀγκαλιασμένο, κοντὰ-κοντὰ κι' ἀντικρυστά, ἐντελῶς ξεχασμένο, σ' ἕνα ἀτελείωτο φιλὶ μεθυστικό... Ἡ βαρκοῦλα ἦταν ἀραγμένη κοντὰ στὴν ἀποβάθρα κι' ἦταν κρυμμένη ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ πικροδάφνες φουντωμένες κι' ἀπὸ χοντροὺς κορμοὺς γέρικων δέντρων...

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, κυρία μου!... Ὁ ἄντρας σας θὰ σᾶς ζητᾶ παντοῦ... Δῶστε μου τὸ χέρι σας γρήγορα... φώναξα τρομαγμένος κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι μου ἄρπαξα τὴν Ὀττιλία καὶ τὴν τράβηξα ἔξω... Λαχανιασμένη ἀπ' τὴν ταραχὴ της ἡ ὡραία γυναικοῦλα, κόκκινη ἀπ' τὴ ντροπή της, ἔστεκε πλάϊ μου στὴν ἀποβάθρα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι της καὶ χαμηλωμένα ντροπαλὰ τὰ μάτια. Ἔξαφνα ὅμως μὲ κύτταξε θαρρετὰ καὶ μοῦ εἶπε:—

— Δὲν φταίω ἐγώ... Ὁ Αὔγουστος μὲ σπρώχνει στὸν κατήφορο... Δικό του εἶνε τὸ φταίξιμο, Θεέ μου!... Ὅλο γιὰ κτήματα καὶ γιὰ ἐπιχειρήσεις μοῦ μιλάει...

Δὲν πρόφτασα νὰ πῶ τίποτα, δὲν πρόφτασα νὰ τῆς δώσω ἀπόκρισι. Στ' αὐτιά μου ἔφτασε ἔξαφνα ἕνα γρήγορο τρέξιμο καὶ κρότοι κλαδιῶν ποὺ σπάζανε. Ἦταν ὁ ἄντρας της ὁ Αὔγουστος, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἐρχόταν γρήγορος, σὰν κεραυνός.

— Ἀφῆστε, κυρία μου, τὶς δικαιολογίες, τῆς εἶπα γρήγορα-γρήγορα, γεμάτος ταραχή. Δὲν εἶνε νὰ χάνουμε καιρό... Ὁ σύζυγός σας φτάνει... Τὸν ἀκοῦτε καὶ σεῖς τώρα, γιατὶ βλέπω νὰ χλωμιάζετε... Κύριε ντὲ Σαιντρέ, ποὺ μᾶς κυττᾶτε τόση ὥρα σὰν ἠλίθιος, χωρὶς νὰ βγάζετε μιλιά, βγάλτε τοὐλάχιστον γρήγορα τὸ σακκάκι σας... Ἀκόμα;... Ἀκόμα;... Σούτ... Τσιμουδιά, κάντε αὐτὸ ποὺ λέω, γιατὶ φεύγω καὶ σᾶς ἀφίνω νὰ λογαριαστῆτε μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Αὐγούστου, ποὺ τόσο τὸν τιμᾶτε μὲ τὴν πολύτιμη φιλία σας... Σεῖς, κυρία μου, δῶστε μου τὸ δαχτυλίδι σας... Τὴ βέρα σας γρήγορα, γιὰ τ' ὄνομα τῆς Παναγίας, γιατὶ νὰ τον, θὰ ξεπροβάλη στὴ στιγμὴ ὁ σύζυγός σας... Προσέξτε τώρα, κύριε Σαιντρέ.... Ὡραῖα!... Πετῶ τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ νερό... Εἴδατε ποῦ ἔπεσε;... Λαμπρά!... Ἐμπρὸς λοιπόν... Κάνετε γρήγορα βουτιά... Ἐμπρός!... Μὴ διστάζετε καθόλου... Βουτῆξτε νὰ βρῆτε τὸ δαχτυλίδι... Βουτῆξτε. Καλύτερα ἕνα μακροβοῦτι, παρὰ δυὸ βόλια στὴν κοιλιά σας... Σκοῦπτε καὶ σεῖς ἀνήσυχα πρὸς τὸ νερό, κυρία μου.... Ὡραῖα!.... Ἄχ!.... Οὔφ!.. Ἦταν πειὰ καιρός, Θεέ μου!

Καθόμαστε στὴ βεράντα καὶ πίναμε τὸν καφέ μας...

Καὶ ἦταν πραγματικὰ καιρός... Γιατὶ ξεπρόβαλε λαχανιασμένος ὁ φίλος μου, ὁ Αὔγουστος ντὲ Σαιντίβ, κόκκινος ἀπ' τὴν ταραχή του καὶ ξαναμμένος ἀπὸ τὴν προσπάθειά του ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐνόχους.

Μὰ ἕνα χαμόγελο πλατὺ φώτισε τὸ ἀλλαγμένο ἀπ' τὴ ζήλεια πρόσωπό του, ὅταν εἶδε καὶ τοὺς τρεῖς μας νὰ κάνουμε τὸν ἀδιάφορο καὶ νὰ κυττᾶμε τὸ νερὸ προσεχτικά... Εἶδε καὶ τὸν δύστυχο τὸν κόμη ντὲ Σαιντρέ, νὰ στάζη, μουσκίδι στὸ νερό, λερωμένο ἀπ' τὸν βοῦρκο τοῦ βυθοῦ τῆς λίμνης, κι' ἀνήσυχος τώρα ρώτησε νὰ μάθη τί συνέβη.

Ἔγνεψα στοὺς ἄλλους, μὲ τρόπο, νὰ μὴ βγάλουν τσιμουδιὰ καὶ τοῦ ἐξήγησα μὲ μασημένα λόγια, πὼς κουβεντιάζοντας κι' οἱ τρεῖς μας καὶ ἀργοπερπατῶντας, εἴχαμε φτάσει στὴ μικροῦλα ἀποβάθρα... Ἐκεῖ ἡ βέρα τῆς γυναίκας του γλύστρησε σὲ κάποιο κίνημα τοῦ χεριοῦ της ἀπ' τὸ νοτισμένο δάχτυλό της κι' ἔπεσε στὸ νερὸ τῆς λίμνης... Μὰ ὁ ἱπποτισμὸς δὲν ἔσβυσε ἀκόμα, καὶ χάρις στὴν προσπάθεια τοῦ κ. ντὲ Σαιντρέ, ἡ βέρα ξαναβρέθηκε... καὶ ἡ γαλήνη ξανασκέπασε μὲ τ' ἀπαλὰ φτερά της τὴ φουρτουνιασμένη μας ψυχή.

Αὐτά, μικροῦλα μου, εἶνε τὰ νέα μου... Περμένω μὲ δίψα τὰ δικά σου. Πέρασα ἄσχημες στιγμές, ἀγαπημένη μου, μὰ χάρισα σὲ δυὸ καρδιὲς δυὸ μεγάλα δῶρα: Στὴ μιὰ καρδιὰ τὸ μεγάλο δῶρο τῆς γαλήνης καὶ τὴν ἀνακούφισι τῆς κοιμισμένης ζήλειας... Καὶ στὴν ἄλλη καρδιά, τὴ γυναικεία, στάλαξα τὸν φόβο τὸν σωτήριο καὶ τὴν προφύλαξι ἀπ' τὰ παραστρατήματα...

Χάρισε καὶ σὺ σὲ μένα τώρα, ἀγάπη μου, τὸ θεϊκὸ δῶρο μιᾶς ἐπιστολῆς σου, γιὰ νἄβρω στὶς χαραγμένες ἀπὸ τὰ κομψὰ χεράκια σου γραμμές της τὴν ἀνακούφισι στὴ μοναξιὰ καὶ στὸν καϋμό μου... Χίλια τρελλὰ φιλιά...

Ο ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΟΥ

χωρίσουμε, φίλε μου. Κι' ἂς μὴν ξαναδεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

ΡΑ·Υ·ΜΟΝΔΟΣ.—Συντρίβετε τὴν καρδιά σας ἀπὸ οἶκτο γιὰ μένα. Γιὰ νὰ μὴ μὲ καταστρέψετε μὲ τὴν ἀγάπη σας. Τὸ καταλαβαίνω. Μὰ σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω!...

ΡΟΖΑ.—Ὄχι, ὄχι. Κάνετε λάθος, δὲν σᾶς ἀγαπῶ. Χαίρετε, κύριε Ραϋμόνδε... Μάρθα... Συνόδευψε ὥς ἔξω τὸν κύριο...

(Μπαίνει ἡ Μάρθα. Κυττάει τὴν κυρία της σασπισμένη. Ὁ Ραϋμόνδος τρέμει ὁλόκληρος).

ΡΟΖΑ, *(καταβάλλοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια).* — Χαίρετε, κύριε... Χαίρετε... γιὰ πάντα.

(Ὁ Ραϋμόνδος φεύγει παραζαλισμένος σὰν ὑπνοβάτης. Ἡ Ρόζα πέφτει σ' ἕνα μικρὸ ντιβάνι καὶ σπαρταράει ὁλόκληρη ἀπ' τοὺς λυγμούς).

ΡΟΖΑ.—Φτωχή μου καρδιά!... Φτωχή μου πρώτη καὶ στερνὴ ἀγάπη ποὺ δὲν σὲ χάρηκα οὔτε μιὰν ὥρα!... Ἀντίο... ἀντίο, ἀγάπη μου!... Χαῖρε γιὰ πάντα, μοναδικέ, ἀληθινὲ ἔρωτά μου!... Ραϋμόνδε, γλυκέ μου φίλε, γλυκό μου ὄνειρο, χαῖρε!... Χαῖρε!...